

Za devetimi gorami.

Tam za morjem, daljnim
morjem,
za devetimi gorami
krasen grad stoji.

Ni krasnejšega na sveti,
ni ga po vsej zemlji širni
takega gradú.

Ves iz srebra in zlatá je,
démantov in pa rubinov;
ves se lesketá.

A krog grada bujen vrt je,
kjer najlepše, najmilejše
cvetke rastejo.

In v tem gradu veličastnem
tisoč malih je možičkov,
tisoč palčkov je.

Vsak je v kapici škrlatni,
vsak ima srebrno brado,
biserne lase.

Komaj solnce se prikaže,
že privrejo ljubki palčki
iz gradú na vrt.

Tam iz svetlih zlatih kupic
roso pijejo kristalno,
roso jútranjo.

In potem začno skakljati,
da čarobno v solnčnih
žarkih
brade jim blesté.

Oj, ti palčki dobrovoljčki!
Dannadan se le smehljajo
in radujejo.

Šele, ko zatone solnce,
ko že zarja jih poljubi,
vrnejo se v grad.

Trudni ležejo k počitku
na blazinice svilene
in zasanjajo ...

Oj, lepo je tam za morjem,
za devetimi gorami,
kjer ta grad stoji!

Vekomir.

